

lingsskader, d.v.s. skader forårsaget af en defekt, som det på grundlag af den videnskabelige og tekniske viden på det tidspunkt, hvor produktet blev bragt i omsætning, ikke var muligt at opdage. Udviklingsskader omfattes ikke af lovforslagets regler, jfr. nedenfor under pkt. 3.2.

1.3.4. Vedrørende ansvarsbegrænsningen og udviklingsskaderne skal Kommissionen inden den 30. juli 1995 udarbejde en rapport til Rådet om erfaringerne i de lande, der har begrænset answeret eller har bestemt, at producenten ikke skal være ansvarlig for udviklingsskader. Viser denne rapport, at ansvarsbegrænsningen henholdsvis det manglende ansvar for udviklingsskader har haft en negativ virkning på fællesskabets funktion eller forbrugerbeskyttelsesinteresser, påhviler der Kommissionen og Rådet en særlig forpligtelse til at få afskaffet disse begrænsninger.

1.4. Ifølge direktivets art. 19 skal medlemsstaterne foretage de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af direktivet inden den 30. juli 1988.

Med henblik på at give folkettinget lejlighed til at drøfte indholdet af en kommende lovgivning så tidligt som muligt, fremsætter regeringen et lovforslag, der opfylder de krav, der følger af EF-direktivet. Lovforslaget er samtidig med fremsættelsen i folkettinget sendt til udtalelse hos de berørte myndigheder og organisationer. De bemærkninger og synspunkter, der fremkommer til lovforslaget, vil indgå i justitsministeriets overvejelser vedrørende udformningen af det lovforslag, der fremsættes i efteråret 1986.

2. Gældende ret.

2.1. Ansvar for producenten

Der findes ikke generelle lovregler i Danmark om produktansvar. De gældende principper er udviklet i retspraksis. Der findes i øvrigt kun relativt få domme om produktansvar. Retstilstanden er søgt beskrevet i den juridiske litteratur.

Ved produktansvar forstås i almindelighed en producents ansvar for skade forvoldt af en farlig egenskab ved hans produkt.

Produktansvar omfatter både skade på person og ting. Det er endvidere uden betydning om skaden rammer den, der besidder det skadevoldende produkt, eller tredjemand. Produktansvaret omfatter derimod ikke skade på selve den defekte genstand. Denne skade behandles efter det sædvanlige køberetlige mangelansvar, der bl.a. omfatter det tab, som køberen har lidt ved ikke at få kontraktmæssig opfyldelse.

Efter gældende ret forudsætter ansvar for produktsskader, at der er tale om skade forvoldt af et farligt produkt. Et produkt anses for farligt, hvis det har sådanne egenskaber, at det under sædvanlig brug kan forvolde skade. Farligheden kan enten bero på en egenskab, som produktet har, men som det med rette kan forventes ikke at have, eller på en egenskab, som det ikke har, men som det med rette kan forventes at have.

Det grundlæggende krav til producenten er, at de produkter, som han producerer og markedsfører, som udgangspunkt skal være ufarlige. Eventuelle farer ved et produkt skal så vidt muligt undgås. Undladelse heraf vil i almindelighed være en fejl, medmindre produktet hører til gruppen af uundgåeligt farlige produkter, f.eks. medicin eller tobak, hvor faren eller en måde til at undgå den er ukendt.

Answeret for produktsskader bedømmes som udgangspunkt efter den almindelige erstatningsretlige regel om ansvar for fejl og forsømmelse – den såkaldte culperegulering. En producent er herefter ansvarlig for skade forvoldt af et farligt produkt, hvis den farlige egenskab ved produktet kunne være undgået ved større omhu fra producentens side, f.eks. bedre kvalitetskontrol, instruktion, markedsføring eller lignende.

Spørgsmålet om, hvornår en producent ifølge retspraksis må antages at have udvist fejl eller forsømmelse, kan ikke besvares generelt. Der synes i retspraksis bl.a. at blive taget hensyn til, hvad der i den konkrete situation er årsagen til skaden. Skadesårsagerne opdeles normalt i konstruktionsfejl, instruktionsfejl, fabrikationsfejl, system- og udviklingsskader.

Ved *konstruktionsfejl* vedrører fejlen ikke alene det enkelte eksemplar af produktet, men ofte hele serien. Skaden skyldes, at produktet ikke er produceret i overensstemmelse med tidens tekniske og videnskabelige niveau. Ved vurderingen af, om producenten er ansvarlig, henses der til, om produktet kunne og burde være konstrueret eller planlagt bedre.

Der stilles efter retspraksis strenge krav til viden hos den producent, der udvikler et nyt produkt. Han må sætte sig nøje ind i den foreliggende videnskabelige og tekniske viden, og produktet må konstrueres under nøje hensyntagen til, hvad der er almindeligt kendt inden for fagkredse. Producenten må efter omstændighederne iværksætte forskning og sørge for omhyggelig afprøvning af produktet med hensyn til de påvirkninger og den behandling, produktet udsættes for undervejs til og hos forbrugeren. Når produktion og afsætning er